

Отже, виникає питання про неприпустимість надмірного або, навпаки, недостатнього вживання рідної мови.

Недостатньо знати певну кількість англійських слів для того щоб висловити будь-яку думку іноземною мовою. Насамперед треба мати хоча б елементарні уявлення про синтаксичні структури речення та вміти конструювати їх самостійно. Більшість синтаксичних конструкцій англійської мови відрізняються за своєю структурою від таких же конструкцій в рідній мові. Така відмінність ускладнює її вивчення. Під впливом цих факторів діти допускають різні помилки. Для того щоб їх зменшити, треба граматно та майстерно виправляти їх, і також передбачити такі помилки і заздалегідь попереджати їх появу [2].

На уроці іноземної мови використання рідної мови визначається низкою факторів, а саме:

- вмінням самого вчителя вільно спілкуватися іноземною мовою;
- ступенем навчання (якщо на початковому етапі навчання неможливо повністю вести заняття іноземною мовою, то на старшій ступеню навчання активний лексичний запас студентів та їх мовної досвід дозволяють практично відмовитися від рідної мови);
- рівнем сформованості комунікативної компетенції учнів тієї чи іншої групи;
- ступенем складності досліджуваного мовного матеріалу [4].

Викладач повинен прагнути створити одномовну середу на занятті, тобто звести використання рідної мови до мінімуму, щоб англійська мова дійсно стала засобом спілкування [1].

Принцип використання рідної мови знаходить застосування в різних областях: білінгвальна освіта, різні вправи, ігри та переклади, орієнтовані на порівняння рідної мови з англійською. На початкових етапах навчання іноземної мови ми в ході уроку говоримо з учнями на їхній рідній мові, пояснюємо все правила українською, намагаємося проводити аналогії, використовуємо вправи з опорою на рідну мову.

З урахуванням вищесказаного, можна зробити висновок, що рідна мова відіграє вагомую роль при вивченні іноземної мови. У сучасному глобалізованому суспільстві діалог культур як ніколи важливий, що змушує нас змінити ставлення до іншомовної країни і до її мовних явищ. В ході навчання іноземної мови, учень, спираючись на рідну мову, утворює свою власну самостійну мовну систему, що має основні риси рідної мови і досліджуваної іноземної мови. Учень, спираючись на свій рідний лінгвокультурний досвід, послідовно, крок за кроком, просувається до того, щоб опанувати систему нерідної мови.

ЛІТЕРАТУРА

1. Клименко М. В. Упровадження інтегрованого навчання в умовах реалізації НУШ / М. В. Клименко // Англійська мова та література. – 2018. – № 27. С. 2–3
2. Костина Е. В. Модель смешанного обучения (Blended Learning) и ее использование в преподавании иностранных языков/ Е.В. Костина //Известия высших учебных заведений. Серия: Гуманитарные науки. – 2010. – Т. 1. – № 2.
3. Р. Эсхаг. Влияние родного языка на усвоение иностранного языка. Учебная мотивация школьников / Эсхаг Р. // Молодой ученый. – 2017. – № 7.
4. Чередніченко Г. А., Шапран Л. Ю. Модель змішаного навчання і її використання у викладанні іноземних мов [Електронний ресурс] / Г. А. Чередніченко, Л. Ю. Шапран // Третя міжнародна науково-практична конференція «MoodleMoot Ukraine 2015. – К.: КНУБА, 2015.

Крива Ю. П.

група МАМ–11 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. филол. наук, доцент Шонь О. Б.

THE CONCEPT OF THE COMIC AND ITS FORMS OF EXPRESSION IN TV SERIES

Since ancient times the theory of the comic has attracted attention of many researchers, as it is considered the most complex aesthetic category. Theoretical study of the peculiarities of the comic

has already been carried out by Y. B. Borev and V. V. Vynogradov in their scientific works. These studies were devoted to the specifics of the concepts of comic means and comic technique [1, 2]. The term «*comic*» comes from the ancient Greek *kômos*, which means «*fun, holiday*». There are many definitions of this notion, but one of the oldest belongs to Aristotle: «a kind of mistake which is not painful or destructive» [5, p. 92]. The latest and perhaps the most ingenious work upon the subject of the ludicrous is Bergson's volume upon *Laughter, An Essay on the Meaning of the Comic*. Bergson's main thesis is that the laughable is «something mechanical encrusted on the living» [6, p. 137]. This explanation is suggested by his general philosophy. Life, according to Bergson, is a continual change of aspect; and the comic begins where the spirit no longer enlivens matter.

As for the functions of the comic, they depend on several aspects: 1) direction; 2) style; 3) subject of the statement and situation. Thus, scientists distinguish the following functions: ludic, socially-critical and discrediting. The ludic function (from the Latin *ludus – game*) [10] is present almost everywhere. Its main task is to create a funny situation [7, p. 60]. The most common cases where we can observe it are socio-political jokes. The main feature of political jokes is their dual position regarding the ideology prevailing in a particular community. Although ideology is a system of views, a kind of product of the theoretical activity of the ruling class, which is often the object of ridicule in jokes, but the choice of object for a joke is always determined by the ideology that exists in the community. Examples of the discrediting function are political jokes, too. This kind of joke has existed for many years and has become quite common. It is clear that political anecdotes change according to the socio-political situation in the country. Bohdan Dzemydok identifies the following functions of the comic: cognitive, entertaining and therapeutic [4, p. 52].

The main forms of the comic are humor, satire, irony and sarcasm. The term «*satire*» implies the presence of a pronounced criticism of the subject under discussion. However, not all researchers recognize satire as a separate type of the comic. *Satire* is a special kind of laughter, a type of emotional, sharply critical attitude [7, p. 168]. The purpose of satire is to exaggerate and even distort a phenomenon that is ridiculed. It has such features as conventionality, grotesque and fantasticality. With the help of these qualities, satire is able to demonstrate the illogicality of the phenomenon and its absurdity.

The word «*humor*» comes from Latin *humor* «*liquid*» [10]. In ancient times, doctors determined a person's health by the ratio of four fluids in his body – blood, phlegm, yellow and black bile, which they called «*humor*». However, we consider humor to be a special kind of comic that shows something or someone in a funny way. Due to the harmonious combination of positive and negative feelings, humor can evoke feelings of satisfaction in a person. Humor also has a peculiar effect: a person who mock others, at the same time mock himself, because the elements of humor are buffoonery and compassion [7, p. 201].

Irony is a form of the comic expression that exposes human flaws, as well as ignorance and stupidity. This form of comic differs from sarcasm, because the assessment of the situation is hidden. The humorous effect is usually hidden behind a shell of seriousness, and this forms a negative attitude of the recipient to the subject of discussion. The irony may not contain any hint of humor, causing only irritation and indignation. Irony is often expressed through hyperbole or parody. It occupies an intermediate place between the other two types of the comic – humor and satire. Irony is much more aggressive than humor, but less sharp than satire [8, p. 189].

As for *sarcasm*, the term comes from the ancient Greek *Σαρκασμός*, which means «to tear the body (flesh)» [10]. Literary critic M. A. Gorte believes that sarcasm is a mockery of anyone's flaws in a stinging form [3, p. 130]. Sarcasm is similar to satire, because it is also a sharp and cruel mockery of something. It can be argued that it is a combination of irony and satire, that is, caustic mockery, the purpose of which is to emphasize the negative qualities of an object or phenomenon. Although sarcasm has a negative connotation, it is often used in comedy TV series. For example, when compared to humor, the laughter of sarcasm is cruel, ruthless and evil. One of the special features of this form of the comic is the exposure of negative traits and the desire to make noticeable the life phenomena to which it is referred. So its main task is to make people see flaws they haven't noticed

before. Sarcasm is characterized by ruthless ridicule of phenomena that contradict the ideals of morality, law and aesthetics [9, p. 124].

Thus, having considered the concept of the comic and found out the main forms of expression the comic in TV series, we come to the conclusion that the comic is a complicated aesthetic category which is commonly expressed through humor, irony, sarcasm and satire.

REFERENCES

1. Борев Ю. Б. Комическое или о том, как смех казнит несовершенство мира. М.: Искусство, 1970. 269 с.
2. Виноградов В. В. Стилистика. Теория поэтической речи. Поэтика. М.: 1963. 255 с.
3. Горте М. А. Фигуры речи: терминологический словарь. М: Энас, 2007. 208 с.
4. Дземидок Б. О комическом. Перевод с польского. М: Прогресс, 1974. 223 с.
5. Aristotle, Butcher S. H. Poetics. Translated With a Critical Text by S. H. Butcher. Franklin Classics, 2018. 126 p.
6. Bergson H. Laughter: an Essay on the Meaning of the Comic. Wentworth Press, 2019. 208 p.
7. Billig M. Laughter and Ridicule: Towards a Social Critique of Humour. London: SAGE Publications, 2005. 264 p.
8. Gurillo L. R., Ortega M. B. A. Irony and Humor: From Pragmatics to Discourse. John Benjamins Publishing Company, 2013. 270 p.
9. Kreuz R. J. Irony and Sarcasm. The MIT Press, 2020. 232 p.
10. Online Etymology Dictionary. URL: <https://www.etymonline.com> (дата звернення: 30.03.2021).

Кривова А.О.

група СОА–18–1 (Хмельницький національний університет)
Науковий керівник – доктор педагогічних наук, доцент Рогольська О. О.

СОЦІАЛЬНА ПРОБЛЕМАТИКА РОМАНУ МАРКА ТВЕНА «ПРИГОДИ ГЕКЛЬБЕРРІ ФІННА»

У романі «Пригоди Гекльберрі Фінна» розкривається естетика Марка Твена – соціального сатирика і народного гумориста. Його твір – це не лише правдивий літопис життя американського Півдня і Південного Заходу напередодні громадянської війни, а й протест проти стійкої ідеології рабовласницького Півдня і його політики щодо негрів. Автору вдалося художньо відтворити реалістичну картину життя в долині річки Міссісіпі, розгорнути панораму історичної епохи завдяки різноманітності характерів. Коли пліт спускається за течією, перед читачами проминають десятки містечок, що дримають далеко від кордону, що рухається на Захід, патріархальних ферм, садіб південних плантаторів, де тоді ще панувала вендета – кривава помста [2, с. 7]. Перед Гековим зором, – а отже, й читача, – постає таємничий, затонулий колись пароплав, на борту якого вчинено вбивство; пропливають плоти, лоцмани яких, цокаючи підборами і хвацько підстрибуючи, запевняють хвалькувато один одного, що досить лише їхнього погляду, щоб розтрощити непорушні скелі, і лише гучного голосу, щоб заглушити грім.

Ніби в калейдоскопі, виникають несподівані ландшафти, вихоплюються із життя людські характери: шукачі фортуни – пройдисвіти «король» і «герцог», старий Богс: «*Он їде старий Богс! Він завжди раз на місяць приїздить із села, щоб надудлитися по саму зав'язку*» [1, с. 52]. Міський п'яничка, вбитий полковником Шербурном, одним з тих південних «джентльменів», які кількома роками пізніше створять Ку-Клукс-Клан; натовп нероб, які цілими днями розгулюють по головній вулиці міста, жуючи тютюн.

У «Пригодах Гекльберрі Фінна» саме в образі Гека розкривається нова якість – усвідомлення, що мистецтво повинно активно втручатися в життя і змінювати його заради щастя людини. Письменник не тільки дивиться на світ очима своїх героїв, а й не раз робить їх